

Tijdschrift voor Tandheelkunde

DECEMBER 1936

XLIII JAARGANG AFLEVERING 12

REDACTIONEEL
GEDEELTE

PRAKTIJKWAARNEMING BIJ ONTSTENTENIS

616.314 : 614.254.6

Onder bovenstaand hoofd vindt men in den Codex voor Beroepsethiek onzer Maatschappij een aantal aanwijzingen, die wij hieronder negeens laten volgen:

„Een tandarts, die tijdelijk verhinderd is de praktijk uit te oefenen, behoort, indien eenigszins mogelijk, voor (een) waarnemer(s) te zorgen, tot wie(n) zijn patienten zich, zoo noodig, kunnen wenden.

Wanneer door diens tijdelijke afwezigheid een patient van een collega, door wien men niet als waarnemer is aangezocht, voor een dringend geval hulp vraagt, behoort men deze hulp zoo goed mogelijk te verleenen en de behandeling voort te zetten, tot een stadium, dat de verdere behandeling tot de praktijk-hervatting van den collega kan worden uitgesteld.

Men verwijze dan den patient weer naar den betreffenden collega en drage zorg, dat deze, voor zoover noodig, van de verrichte behandeling op de hoogte gesteld wordt.

Men make nimmer van de gelegenheid van hulpverleening aan eens anders patient misbruik, door een poging, dezen tot zich te trekken. Men ga integendeel een bij den patient merkbare neiging in die richting tegen en stelle het als vanzelfsprekend voor, dat de diensten slechts voor tijdelijk worden verleend.

Bij hulpverleening aan eens anders patient onthoude men

zich ervan, te spreken over adviezen of verrichtingen, welke vallen buiten de dringend noodige.

Wanneer bij een zoodanige gelegenheid de patient den uitdrukkelijken wensch te kennen geeft om zijn vroegere tandarts te verlaten en zich voortaan bij den vervangenden onder behandeling te stellen, zonder dat deze wensch op eenige wijze is uitgelokt, en vooral, wanneer men de overtuigende bewijzen heeft, dat het belang van den patient, door een verandering van tandarts zou worden gediend, heeft men het recht, aan dien wensch van den patient toe te geven.

Wanneer echter de tandarts door een collega voor den duur van diens tijdelijke ontstentenis als waarnemer is aangezocht, en dientengevolge patienten van den collega zijn hulp inroepen, mist hij onder alle omstandigheden het recht, waarvan in de vorige clause gesproken wordt (tenzij met toestemming van den betreffenden collega). Wanneer de patient in een dusdanig geval verklaart, onder geen omstandigheden zich weer onder behandeling van den vroegeren tandarts te willen stellen, kan de vervanger den patient den raad geven, voortaan liever de hulp van een anderen tandarts in te roepen.

Of en in hoever men, een collega vervangende, voor zijn diensten van dezen finantieele vergoeding ontvangt, of zelf zijn declaratie den patient doet toekomen, is een aangelegenheid, welke partijen naar hun eigen goedvinden hebben te regelen”.

Naar het schijnt laten deze aanwijzingen nog ruimte voor verschillende vragen open.

Althans werd schrijver dezes van verschillende zijden verzocht de kwestie van het „waarnemen” op deze plaats eens te willen bespreken en dan komen daarvoor uiteraard alleen diè vragen in aanmerking, die in het bovenstaande niet worden besproken.

Allereerst is er de mogelijkheid dat de aangezochte vervanger, patienten onder behandeling heeft, die bij den te vervangen collega nog nimmer geweest zijn en eventueel verzoeken om nu maar verder onder behandeling van den waarnemer te blijven.

Ook in dat geval behoort ons inziens die waarnemer te trachten den patient te overreden, bij praktijkhervatting van den collega aan zijn oorspronkelijk voornemen gevolg te geven, tenzij van te voren hieromtrent iets anders is overeengekomen.

Gelukt dit niet, dan zal hij den patient blijven behandelen, maar behoort in dat geval daarvan mededeeling te doen aan dengene voor wien hij waarneemt, opdat later misverstanden zijn uitgesloten.

Wanneer een *niet*-Maatschappij-lid om waarneming verzoekt, zal aan dat verzoek kunnen worden voldaan, wanneer dat niet lid-zijn geen verband houdt met handelingen in strijd met de waardigheid van den tandheekkundigen stand.

Is dit wèl het geval en is — op een kleine plaats — geen andere tandarts gevestigd, dan dient men zich te beperken tot het verlenen van „eerste hulp”, niët uit collegialiteitsgevoel tegenover den beroepsgenoot, maar uit humane overwegingen tegenover den patient.

Indien eenigszins mogelijk late men de praktijk niet waarnemen door collega's die buiten het Maatschappijverband staan. Wanneer bij ziekte of verplichte plotselinge afwezigheid van langeren duur, onmiddellijke waarneming noodzakelijk is en geen Maatschappij-lid beschikbaar is, dan oefene men de noodige pressie uit, om den collega — niet-Maatschappij-lid — alsnog onmiddellijk in Maatschappijverband te brengen.

Met name in de ziekenfondspraktijk heeft de ervaring geleerd, dat anders onaangename verrassingen allerminst uitgesloten zijn.

Kan de candidaat-waarnemer geen lid zijn van de Maatschappij op grond van zijn antecedenten, dan accepteere men hem niet, zoowel om redenen van stands- als van persoonlijk belang.

Naar het schijnt komt het ook wel eens voor, dat bij waarneming, per advertentie alleen telefoonnummer(s) van de(n) waarnemer(s) wordt (worden) bekend gemaakt.

Het spreekt wel vanzelf, dat dit tegenover de patienten onbehoorlijk moet worden genoemd. Een van de redenen van het verbod van adverteeren ligt immers daarin, dat, waar een winkelier zijn wàren kan aanprijzen, de tandarts alleen zichzelf kan aanbevelen, hetgeen in strijd is met elementaire

beroepswaardigheid. Hij kan dit slechts doen bij vestiging of afwezigheid (en het laatste natuurlijk met mate). Een vestigings-annonce echter, waarbij alleen werd medegedeeld dat in een bepaald huis tandheelkundige praktijk wordt uitgeoefend, zou zonder twijfel ontoelaatbaar wezen; de patienten hebben er recht op te weten wie degene is, die hen behandelen zal.

Ditzelfde geldt natuurlijk in even sterke mate voor de(n) waarnemer(s). Ook hier wil zonder eenigen twijfel de patient weten, wie de tandarts is tot wie hij zich wenden kan.

Het onderwerp zal hiermede wel niet zijn uitgeput. Voor zoover er nog vragen overblijven, doet de twijfelaar altijd het beste zich af te vragen, wat hijzèlf zou verlangen, indien bijv. vrouw of kind hulp noodig hadden.

Evenals voor andere moeilijkheden in de dagelijksche praktijk, is in dat geval het antwoord gewoonlijk snel gevonden, en is dat antwoord dan vrijwel altoos bevredigend! N.